

॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ वैधर्म्याणित्वाद्ब्रवादीनि उपधाः वृत्तसख्यादीनि छलानि ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ प्रपन्नं शरणागतं
 शल्य उवाच क्रुद्धं तु न दुष्पदं ह्यवादेवाक्रुषिपुरोगमाः ॥ अब्रुवन् देवराजानं न दुष्पदं घोरदर्शनं ॥ १ ॥ देवराज जहिक्रोधं त्वयि क्रुद्धे जगद्विभो ॥ त्रस्तं सासुरगंधर्वसं
 किं नरमहोरगं ॥ २ ॥ जहिक्रोधमिमं साधोनकुप्यंति भवद्विधाः ॥ परस्य पत्नी सा देवी प्रसीदस्व सुरेश्वर ॥ ३ ॥ निवर्तय मनः पापात् परदाराभिर्मर्षणात् ॥ देवरा
 जोसि भद्रं ते प्रजाधर्मेण पालय ॥ ४ ॥ एवमुक्तो न जग्राह तद्वचः काममोहितः ॥ अथ देवानुवाचे दमिंद्रं प्रतिसुराधिपः ॥ ५ ॥ अहल्या धर्षिता पूर्वमृषिपत्नी यशस्वि
 नी ॥ जीवतो भर्तुरिद्रेण सवः किं न निवारितः ॥ ६ ॥ बहूनि च नृशंसानि कृतानीद्रेण वैपुरा ॥ वैधर्म्याण्युपधाश्चैव सवः किं न निवारितः ॥ ७ ॥ उपतिष्ठतु देवी मामे
 तदस्याहितं परं ॥ युष्माकंच सदा देवाः शिवमेवं भविष्यति ॥ ८ ॥ देवा ऊचुः इंद्राणीमानयिष्यामो यथेच्छं सिदिवस्पते ॥ जहिक्रोधमिमं वीरप्रीतो भव सुरेश्व
 र ॥ ९ ॥ शल्य उवाच इत्युक्त्वा तं तदा देवाक्रुषिभिः सह भारत ॥ जग्मुर्बृहस्पतिं वक्तुमिंद्राणीं चाशुभं वचः ॥ १० ॥ जानीमः शरणं प्राप्तामिंद्राणि तव वेश्मनि ॥
 दत्ताभ्यांच विप्रेन्द्र त्वया देवर्षि सत्तम ॥ ११ ॥ तेषां देवाः सगंधर्वाः क्रुषयश्च महाद्युते ॥ प्रसादयंति चेन्द्राणीन दुषाय प्रदीयतां ॥ १२ ॥ इंद्रादिशिष्टो न दुषो देवरा
 जो महाद्युतिः ॥ दणोत्विमं वरारोहा भर्तृत्वे वरवर्णिनी ॥ १३ ॥ एवमुक्ते तु सा देवी बाष्पमुत्सृज्य सस्वनं ॥ उवाच रुदती दीना बृहस्पतिमिदं वचः ॥ १४ ॥ नाहमि
 च्छामि न दुष्पतिं देवर्षि सत्तम ॥ शरणागतास्मिते ब्रह्मं स्नायस्व महतो भयात् ॥ १५ ॥ बृहस्पतिरुवाच शरणागतं न त्यजेयमिंद्राणि मम निश्चयः ॥ धर्मज्ञांस
 त्यशीलांच न त्यजेयमनिदिते ॥ १६ ॥ नाकार्यं कर्तुमिच्छामि ब्राह्मणः सन्विशेषतः ॥ श्रुतधर्मासत्यशीलो जानन्धर्मानुशासनं ॥ १७ ॥ नाहमेतत्करिष्यामि ग
 च्छुध्वं वै सुरोत्तमाः ॥ अस्मिंश्चार्थे पुरागीतं ब्रह्मणा श्रूयतामिदं ॥ १८ ॥ न तस्य बीजं रोहति रोहकाले न तस्य वर्षं वर्षति वर्षकाले ॥ भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे न स त्रा
 तारं लभते त्राणमिच्छन् ॥ १९ ॥ मोघमन्नं विंदति चाप्यचेताः स्वर्गालोकाद्भक्ष्यति नष्टचेष्टः ॥ भीतं प्रपन्नं प्रददाति यो वै न तस्य हव्यं प्रतिगृह्णति देवाः ॥ २० ॥ प्र
 मीयते चास्य प्रजात्यकाले सदा विवासं पितरोऽस्य कुर्वते ॥ भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे सेंद्रा देवाः प्रहरंत्यस्य वज्रं ॥ २१ ॥ एतदेवं विजानन् वै न दास्यामि शचीमि
 मां ॥ इंद्राणीं विश्रुतां लोकेशक्रस्य महिषीं प्रियां ॥ २२ ॥ अस्याहितं भवेद्यच्च मम चापि हितं भवेत् ॥ क्रियतां तत्सुरश्रेष्ठानहि दास्याम्यहं शचीं ॥ २३ ॥ शल्य उवाच
 अथ देवाः सगंधर्वा गुरुमादुरिदं वचः ॥ कथं सुनीतं नु भवेन्मंत्रयस्व बृहस्पते ॥ २४ ॥ ॥ १९ ॥ अचेताः दुर्बलचित्तः ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥